

ΦΑΙΔΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ!!!

Ο ΝΟΜΑ ἄλλ' ὄχι πρᾶγμα. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ξανθὸς καὶ γαλανόφθαλμος.

Ἐκ πρώτης ὄψεως οὐδὲν ἐξωτερικὸν καὶ ἄμεσον σύμπτωμα τὸν προδίδει. Τουναντίον παρουσιάζει ὅλα τὰ ἐχέγγυα διανοητικῆς ἀριότητος. Ὅπως εἶνε, à quatres-épingles, φορμαρισμένος μέσῃ εἰς μίαν ἐλαστικὴν σοβαρότητα, σᾶς κάμνει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου, ὅστις οὐδεμίαν σχέσιν ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ μετ' αὐτὴν φρενολογίαν! Καὶ συλλογιζέσθε πρὸς στιγμήν:

— « Νὰ εἶνε ἀρὰ γε αὐτὸς πρᾶγματι ὁ περιλάλητος Μελαχροινός, ὁ ποιητὴς ὁ ἀπελπιστικῶς ἀστεῖος, ὁ ἐφευρέτης νέων

λέξεων, ὁ ἐξευτελίσκας καὶ κουρελιάσκας ὅλα τὰ ἑλληνικά λεξικά, ὁ ἀδιαφιλονείκητος διάδοχος τοῦ ἀειμνήστου Ἐξαρχοπούλου ; »

Δὲν τὸ πολυπιστεύετε. Δύνασθε μάλιστα νὰ συζητήσετε μαζί του περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, χωρὶς νὰ ἐκτροχισθῇτε ἀπὸ τὰς σιδηρεῶς ράβδους τῆς λογικῆς.

Ἄλλ' ἅμα τοῦ στρέψετε τὸν λόγον περὶ ποιήσεως, τετέλεσται ! Εἶνε ὅαν νὰ τοῦ ἐστρήψατε καμμίαν μυστηριώδη βίδαν. Δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε πλέον καὶ σταυροκοπεῖσθε ἔντρομοι. Ὅλα τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου του ἀναποδογυρίζονται· τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ σβύνει, ὡς νὰ ἐγυρίσατε τὸ ἡλεκτρικὸν κομβίον κανενὸς δοματίου καὶ ἐμείνατε εἰς τὰ σκοτεινά ! Ξαναγυρίζετε πάλιν τὸ κομβίον· τὸ φῶς ἐπανέρχεται· τὰ κύτταρα εὐρίσκουν τὴν ἰσορροπίαν των· καὶ ξαναβλέπετε ἐμπρὸς σας τὸν σοβαρὸν καὶ ἐχέφρονα ὁμιλητὴν. Τί ἀνεξιχνίαστον συμβαίνει μέσῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν μηχανισμόν τοῦ ἀλλοκότου κρανίου, ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ κανεὶς. Συλλογιζέσθε μόνον πόσον σκληρὰ ἀστείζεται ὁ Δημιουργὸς μὲ τὰ πλάσματά του τὰ κακόμοιρα, ξανθά τε καὶ μελαχροινά, καὶ ψιθυρίζετε :

— « Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα Σου ! »

* *
*

Ὅταν πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ὡς κομήτης, εἶδῶ, εἰς τὸ ἀνθελῶδες φιλοπαῖγμον ἀθηναϊκὸν κοινόν, ὁ ὄμιλος τῆς « Φιλαρμονικῆς », μίᾃ συμμορία νέων ζωηρῶν καὶ εὐθύμων, τὸν ἀπήγαγεν, ὡς διὰ συνωμοσίας, εἰς τὸ Στροφύλι τῆς Κηφισσιᾶς, καὶ ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἐξάλλων καγχασμῶν καὶ προπόσεων τὸν ἀνεκήρυξε διὰ βοῆς στρηνιώσης — εἰς τὸ κορύφωμα δηλαδὴ τοῦ γλεντιοῦ — ὡς τὸν μέγιστον ποιητὴν

πάσης τῆς ὑφηλίου
καὶ δὴ τοῦ ... Στροφυλίου !

τοῦ ἀπένειμε δέ, συνεπεῖα κρυπτογραφικῆς (!) διαταγῆς τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον, συμβολισθέντα προχειρῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ μίαν σταυροειδῆ πεπονόφλουδαν ! Καὶ ὁ τρισόλβιος ποιητής, ἀφοῦ ἀνῆρτησε διὰ μικροῦ σπάγγου τὸ παράσημον ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀνῆλθε παραπαίων ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τῆς ποιητικῆς παραζάλης ἐπὶ μιᾷ καθήκλας καὶ ὑψαρίστησεν ἔνδοκρος καὶ ἐμμέτρως (!) τοὺς ἀστείους δημίους του, μὲ μίαν τοιχυτὴν ξεκαρδιστικὴν σοβαρότητα, ὥστε πολ-

λοι! ἐξ αὐτῶν καὶ ἐλιποθύμησαν! Ἀπὸ τότε μάλιστα ὁ φι-
λάνθρωπος ποιητῆς ἐσκέφθη νὰ ᾔηνε ἐφωδιασμένος πάντοτε μὲ
ἐν φιαλίδιον αἰθέρος εἰς τὴν τσέπην, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς
ἁκροατὰς του εἰς τὰς αἰσθήσεις των ὅσάκις λιγώνονται ἀπὸ τὴν
ἀπαγγελίαν τῶν ποιημάτων του!

* *
*

Τὸ ἴδιον ἐκεῖνο ἐσπέρας, τὸ ἀλησμόνητον, ὅταν ἐπανήρχοντο
ἀπὸ τὸ Στροφύλι εἰς τὴν πόλιν ὅλοι ὁμοῦ, εἰς ἐν βαγόνι πλημ-
μυρισμένον ἀπὸ γέλια καὶ τρέλαν, οἱ ἀδυσώπητοι θαυμασταὶ
του κατῆλθον μίαν στιγμὴν εἰς τὸν σταθμὸν Ἀμαρουσίου διὰ
νὰ τὸν ὑποδεχθῶν δῆθεν ἐκ μέρους τῶν Ἀμαρουσιωτῶν, οἱ
ὁποῖοι ἤρχοντο — μωρὲ μάτια μου — μὲ τὰ νυκτικά των ὁρο-
μαῖοι, πα-εῖς-με πατῶ σε, εἰς προϋπάντησιν τοῦ ἐξάλλου ποιη-
τοῦ! Ὁ Μελαχροινὸς εἶδεν ὅτι τὸ βαγόνι ἐκενώθη, ἤκουσε καὶ
ἀντελήφθη τὴν τριχυμίαν ἐκείνην τῶν γελώτων, προέκυψε τῆς
θυρίδος, συνήντησε τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν συνδαιτυμόνων,
καὶ ὅμως, ἐν βρασμῷ ποιητικῆς ὁρμῆς, τοὺς προσεφώνησεν εἰ-
λικρινῶς ὡς Ἀμαρουσιώτας (!) καὶ συνεχάρη πέρα ὡς πέρα

τὸ ἀξιότιμο Μαροῖσι
ποῦ τοῦ ἔκαμε αὐτὸ τὸ τιμητικὸ γιοιοῖσι!

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ τῆς ὑποδοχῆς ἐπανελήφθη εἰς τὸ Ἡράκλειον,
εἰς τὰ Πατήσια, εἰς τοῦ Στρούμπου, εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς.
Μόλις ἐσταματοῦσε τὸ τραῖνο, ὁ χεῖμακρος τῆς κορυθαντιώσης
ἐκείνης νεότητος ἐγύνατο διὰ μιᾶς ἔξω τὸ βαγόνι ἄδειαζε δι'
ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ ποιητῆς ἔμενε μέσα ὀλομόναχος ἐπρό-
βαινε ἀπὸ τὴν θυρίδα ἡ σεβαστὴ ἐμήνυρις τοῦ χωρίου (!) τὸν
προσεφώνει ὁ Μελαχροινὸς ἀπῆντα συγκεκιντημένος ἐκεῖνοι
ἠλάλαζον κάτωθι ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραίνου, λιποθυμισμένος καὶ
αὐτός, ἔδιδε τέλος πάντων τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως τὸ βχ-
γόνι ἐξανηγέμιζε πάλιν ἀπὸ ἀλαλαγμοὺς καὶ γέλωτας καὶ ὁ
θαυμάσιος Μελαχροινὸς τοὺς ἡρώτα κάθε φοράν πῶς τοὺς ἐφάνη
ἡ ὑποδοχὴ ποῦ τοῦ κάμνουν παντοῦ ὅπου σταθοῦν !!!

Ἡ κωμωδία ἔληξε εἰς τὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν, τῇ ἐπεμβά-
σει, νομίζω, τῆς Ἀστυνομίας, χάριν τῆς δημοσίας τάξεως!
Καὶ ὁ Μελαχροινός, ἐπὶ πολὺν καιρὸν κατόπιν, ὅσάκις προσ-
εβάλλετο ἀπὸ τὸν ποιητικὸν του παροξυσμὸν, διηγεῖτο ὑπερή-
φανος ὅτι εἰς ὅλην τὴν Ἀττικὴν τὸν εἶχαν ἀποθεώσει, ἐνῶ ἡ
ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸν εἶχαν ξεθεώσει, τὸν κακόμοιρον!...

Δηλαδή τὸ ἡλεκτρικὸν ἐλατήριο ἦτο στρεψιμὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶχε μείνει ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τὰ σκοτεινά !

* *

Μετὰ τὰ ἄνωτέρω, δὲν εἶνε ἀνάγκη βέβαια νὰ σᾶς δώσωμεν ψηλαφητὰ δείγματα τῶν ποιητικῶν του πραξικοπημάτων. Οἱ στίχοι του εἶνε ἐξωφρενικώτατοι. Στίχους ἔγραψε καὶ ὁ φιλόσοφος Μήλας, ὃν ἐγνώρισαν ἤδη πρὸ τριῶν ἐτῶν οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου, ὡς λόγου χάριν :

Ὁ νοῦς τὰ πάντα πέφυκε
ἐν φώτι καὶ σκοτίᾳ
κ' ἢ φύσις κτίσις γέγονε
μὴ κίτορος αἰτία ! !

Ἐγραψε καὶ ὁ ἀθάνατος Ἐξαρχόπουλος τὰ περίφημα ἐκεῖνα
λέγ, μπαλέρ, ξιφίρ μπαλέρ
καὶ σιὸν Μενδρεσὲ βαλέρ !

Ἀλλὰ τι τὰ θέλετε ; Τὰ σκῆπτρα τῆς στιχουργικῆς ἐξωφρενικότητος κατέχει, ἕως τώρα τοῦλάχιστον, ὁ Μελαχροινός !

Ἐνα ποίημά του πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ βασιλικὸς ὕμνος, ὅπως τὸ ὠνόμαζε, ἤρχιζε μὲ τὸ ἐξῆς φοικαλέον τετράστιχον !

Χαῖρε, ὦ ἐρίτιμε κύριε Βασιλεῦ,
εἵμεθα δοῦλοι σου ὑπάκουοι ἐλελεῦ, λεῦ, λεῦ !
καὶ σιὴν Πόλι θὰ πᾶμε μαζί μὲ τὴν Μεγαλειότη σου πιστὰ
νὰ διώξουμε ὅλους τοὺς μασκαράδες, τρα λαλά, λά, λά !

Τὸ ἐνθουσιῶδες τοῦτο ποίημα προσεφέρθη μάλιστα καὶ κάποιος κουτοπόνηρος θαυμαστής του, μουσικός, νὰ τὸ μελοποιήσῃ, ἐπὶ πληρωμῇ γενναία, τὴν ὁποίαν φεῦ ! καὶ προκατέβαλεν ὁ Μελαχροινός !

Θὰ σᾶς παρεθέτομεν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ξετρελαμένα ποιήματα, ἀλλὰ φοβούμεθα μήπως λιποθυμήσουν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἡμερολογίου, καὶ ποῦ νὰ τοὺς προφθάσῃ ὅλους τὸ μπουκαλάκι τοῦ Μελαχροينوῦ, μὲ τὸν αἰθέρα !

* *

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐφευρέτης λέξεων θὰ μείνῃ ἀθάνατος ὁ Μελαχροινός !

Ἐξαφνα πῶς νομίζετε ὅτι ἀντικατέστησε τὴν λέξιν : ράβδος = μπαστοῦνι ; Φράξατε τὰ ὦτα καὶ ἀκούσατέ την ! Χείρστηρ-

πους !! δηλαδή, τὸ ὄργανον δι' οὗ σιτηρίζεται ἡ χεὶρ καὶ ὁ ποῦς !
Καὶ διὰ τὸ καπέλλο ; ὕψιστοι θεοί ! ποῖαν λέξιν ἐφεῦρεν ; —
Καρκαλύπτης ! = ὁ καλύπτων τὴν κάραν !

Τοιοῦτος ὁ ἀθάνατος ποιητὴς καὶ λεξιπαραγωγός ! Ἄλλοτε
ἐξέδιδε καὶ ἐφημερίδα ὁμώνυμον, παραπεισθεὶς ἀπὸ τοὺς πλέον
ἐπικινδύνους τῶν θαυμαστῶν του. Ἐσκόρπισε μερικὰς ἑκατοντά-
δας στίχων καὶ λέξεων, καὶ ἀρκετὰς ἑκατοντάδας δραχμῶν !
Ἄλλὰ συνῆλθεν ἐγκαίρως καὶ δὲν σκορπίζει τώρα πλέον παρὰ
μόνον στίχους καὶ λέξεις ! Αὐτὴ μάλιστα ἡ ἐπίμονος ἐγεφρο-
σύνη του ἡμυχύρωσε ὀλίγον τὴν ποιητικὴν του δόξαν, διότι βαθ-
μηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐγκατελείφθη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐνθουσιώ-
δεις θαυμαστὰς του !

Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην σὰς ὀρκίζομαι ὅτι εἶνε ὁ φρονιμώ-
τερος ρωμηὸς ἐν Ἀθήναις !

ΣΑΤΑΝΑΣ

— 22 —

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΜΟΥ

Τῷ φίλῳ Γ. Ο.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς γιατί φορῶ 'στὸ χέρι
κατάμαυρο, θλιμμένο δαχτυλίδι·
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τὸ φτωχὸ στολίδι
γιατὶ μοῦ μπήγεις 'στὴν καρδιά μαχαίρι.

Τὸ μυστικὸ δὲν εἶπα σὲ κανένα·
ἄχ ! ἡ καρδιά πελάγου βάθη ἔχει,
τὰ χεῖλη εἶνε μὲ γέλοιο στολισμένα
μὰ δάκρυο τὸ στήθος μαῦρο βρέχει.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς ποῦ τωῦρα, ποῦ τὸ 'πῆρα
τὸ δαχτυλίδι ποῦ φορῶ 'στὸ χέρι·
ἄλλος κανεὶς τὸ μυστικὸ δὲν ἔρει
ἀπ' τὴ σκληρὴ, τὴν ἀσπλαχνὴ μου μοῖρα.

Σμύρνη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ